

[Ivar Nørgaard]

vet ikke-tjenestemandsansat personale i staten ikke skal gælde i denne sag.

Jeg troede, vi var enige om, at det gjaldt om at have et tillidsfuldt samarbejde med medarbejderne, og at man derfor burde sørge for, at de følte tryghed i ansættelsen – så langt, at man ville drage omsorg for, at de kunne få tilbudt noget andet, hvis teknologi eller modernisering nu medførte, at de blev overflødige, fordi man skal have bevægelighed i systemet. Det gør man jo dog i masser af private virksomheder. I masser af de virksomheder, som finansministeren nu ønsker at staten skal konkurrere med, er det god tone at lave tryghedsaftaler gående ud på, at man, hvis man rationaliserer eller indfører teknologiske ændringer, vil sørge for, at den nedsettelse af de ansattes antal, der kan blive nødvendig, foregår over den naturlige afgang, som man kalder det. Det er altså en tryghedsaftale. Det er det samme som at sige, at man prøver at finde noget andet til erstatning for det, man bortrationaliserer eller moderniserer, til de folk, der nu bliver overflødige i den funktion. Det synes jeg er en særdeles fornuftig ordning, som gør, at folk kan gå tillidsfuldt ind i et samarbejde om at modernisere og rationalisere.

Jeg synes, det er et klart tilbageskridt, hvis man nu siger, at staten på det område, hvor vi virkelig skal modernisere og rationalisere, ikke vil gå så vidt, at den vil skabe tryghed for dem, der bliver ansat i det, og jeg vil gerne spørge finansministeren, om han overhovedet har forhandlet den side af sagen med nogen som helst ansatte. Er de, der har forhandlingsberettigede organisationer, blevet draget ind i drøftelsen af denne formulering, og er det overhovedet blevet behandlet noget sted, f.eks. et sted i folketinget, i et udvalg eller noget som helst andet sted? Jeg tror, at svaret desværre er nej. Hvis finansministeren kan svare ja, vil jeg selvfølgelig blive glædeligt overrasket, men så vidt jeg har kunnet efterforske, inden jeg besteg denne talerstol, har finansministeren ikke gjort noget sådant, og det er en af de ting, der er med til at skabe mangel på tro på, at man kan få et engageret og tillidsfuldt samarbejde på dette område. Der er ikke noget at sige til, at de ansatte bliver nervøse, når de bliver stillet over for den slags. Jeg mener, at regeringen er nødt til at tage mere hensyn til den følelse af tryghed, som er nødvendig for, at man til-

lidsfuldt kan arbejde sammen om disse ting. Vi er tilhængere af et tillidsfuldt samarbejde om disse ting, men vi mener, at forudsætningen er, at der kan skabes tryghed.

Om hr. Carsten Andersens forslag til motiveret dagsorden vil jeg sige, at jeg ikke finder, at teksten helt svarede til hr. Carsten Andersens indlæg i debatten, for jeg forstod på dette, at også han fandt, at de forhandlingsberettigede organisationer skulle drages ind. Teksten fokuserer ensidigt på samarbejdsudvalgene, og det mener jeg er for snævert. Jeg synes i øvrigt også, hr. Carsten Andersen selv sagde, at det ikke kun er samarbejdsudvalgene, men også organisationerne, der skal inddrages, og derfor mener jeg, at man bør ændre dagsordenen sådan, at den ud over at tale om alle statens samarbejdsvalg også taler om at inddrage de forhandlingsberettigede organisationer.

Gammelgaard (KF):

Efter at have hørt hr. Carsten Andersens tale her i dag må jeg konstatere, at hr. Carsten Andersen umuligt kan have fulgt debatten om moderniseringen i den offentlige sektor, således som den er ført her i folketinget, f.eks. igennem folketingets finansudvalg, igennem de spørgsmål, der er blevet stillet fra udvalgets side, og den måde, de er blevet besvaret på.

Hr. Carsten Andersen hørte tilsyneladende heller ikke efter, hvad finansministeren sagde i sin svartale, for hr. Carsten Andersen holdt en tale efter svartalen, der postulerede en lang række ting, som for længst var blevet tilbagevist af finansministeren. Hr. Carsten Andersen havde åbenbart lavet sin tale på forhånd, og den skulle altså holdes under alle omstændigheder, uanset hvad der blev sagt fra regeringens side.

I øvrigt må jeg sige til hr. Ivar Nørgaard, at det overraskede mig meget, at hr. Ivar Nørgaard indtog den holdning, han gjorde i sit indlæg, til moderniseringsprogrammet. Regeringen og socialdemokratiet har jo i fællesskab arbejdet med disse problemer både her i folketinget i almindelighed og i finansudvalget i særdeleshed, og det er noget, der har været ret bred enighed om. Det er et arbejde, der for budgetreformens vedkommende blev igangsat allerede under den tidligere regering, og jeg forstår ikke, at hr. Ivar Nør-